

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Stalna služba u Županji
Veliki kraj 48
32270 Županja

Poslovni broj: P-132/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, Stalna služba u Županji, po sucu Tomislavu Juzbašiću kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Ranka Šlibar iz Županje, Baruna Trenka 117 A, OIB: 00833367309, zastupanog po punomoćnici Gordani Šibenik, odvjetnici iz Županje, protiv tuženika HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, zastupanog po punomoćniku Jurici Barbariću, odvjetniku iz Vinkovaca, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne, javne i usmene rasprave, održane 9. lipnja 2026., u nazočnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja, i zamjenika punomoćnika tuženika, te potom donesene i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 22. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba članka 6. Ugovora o dugoročnom nenamjenskom kreditu broj: 5302262885 od 21. kolovoza 2008. zaključenog između tužitelja Ranka Šlibar iz Županje, Baruna Trenka 117 A, OIB: 00833367309, kao korisnika kredita i tuženika HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, a koja glasi: "Naknada: - za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 2,89% (slovima: dva cijela osamdesetdevet posto) od iznosa odobrenog kredita sukladno točki 6 Općih uvjeta, a naknada za prijevremeni povrat kredita sukladno točki 14 Općih uvjeta."

II. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, da tužitelju Ranku Šlibar iz Županje, Baruna trenka 117 A, OIB: 00833367309, isplati iznos od 191,78 EUR (sto devedeset jedan euro i sedamdeset osam centi), sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 21. kolovoza 2008. pa do isplate, po stopi zatezne kamate koja se od dospijeca do 31. srpnja 2015. određuje u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023.

pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve u roku od petnaest dana.

III. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, da tužitelju Ranku Šlibar iz Županje, Baruna trenka 117 A, OIB: 00833367309, naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 981,55 EUR (devetsto osamdeset jedan euro i pedeset pet centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 22. srpnja 2026. kao dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od petnaest dana.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 776,55 EUR.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo da je 21. kolovoza 2008. sa tuženikom sklopio Ugovor o dugoročnom nenamjenskom kreditu broj: 5302262885 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu), prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 50.000,00 HRK (6.636,14 EUR), na rok otplate od osamdeset četiri mjeseca, uz uvjete i način kako je to određeno Ugovorom o kreditu.

1.1. Tužitelj je naveo da je u cijelosti isplatio obveze iz Ugovora o kreditu.

1.2. Tužitelj je naveo da je Ugovor o kreditu sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju, te da se radi o standardno formuliranom ugovoru, pripremljenom od strane tuženika, kao jače i dominantne ugovorne strane, te da tužitelj ni na koji način nije bio u mogućnosti utjecati na sadržaj Ugovora o kreditu, niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama.

1.3. Naveo je da se prema odredbi čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, dalje u tekstu: ZZP/03), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjestnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

1.4. Tužitelj je nadalje naveo da je tuženik u Ugovor o kreditu, koji je bio tipa uzmi ili ostavi, ugradio odredbu čl. 6., koja glasi: "Naknada: - za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 2,89% (slovima: dva cijela osamdesetdevet posto) od iznosa odobrenog kredita sukladno točki 6 Općih uvjeta, a naknada za prijevremeni povrat kredita sukladno točki 14 Općih uvjeta."

1.5. Tužitelj je naveo da mu je tuženik na temelju nepoštene odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu, prilikom isplate predmetnog kredita, 21. kolovoza 2008., naplatio naknadu za obradu kredita u iznosu od 191,78 EUR (1.445,00 HRK).

1.6. Nadalje je naveo da tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao niti je Ugovorom o kreditu utvrdio koliko će iznositi naknada za obradu kreditnog zahtjeva, niti da mu je točno prezentirao koje će tuženik troškove točno imati u vezi postupka odobravanja kredita, pa da bi iste tužitelj morao naknaditi, niti da mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži.

1.7. Nadalje je naveo da u Ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem će se tečaju obračunati predmetna naknada, da li po kupovnom, srednjem ili prodajnom

tečaju, te da dodatno nije ni precizirano da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja Ugovora o kreditu, na dan isplate kredita, ili na neki treći dan.

1.8. Tužitelj je naveo da se u pogledu predmetne naknade za obradu kredita radilo o jednostranoj odluci tuženika o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj mogao utjecati na sadržaj navedene ugovorne odredbe, poglavito jer je to bila odredba unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Naveo je da je takav način određivanja naknada potpuno netransparentan za tužitelja kao potrošača, i da je to prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da je stoga takva odredba Ugovora o kreditu protivna načelu savjesnosti i poštenja, te posljedično ništetna.

1.9. Tužitelj je naveo da jednako tako tuženik prije zaključenja Ugovora o kreditu nije kao trgovac u cijelosti informirao tužitelja kao potrošača o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je također imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, te da je stoga predmetna odredba Ugovora o kreditu, protivna kogentnim odredbama Zakona o zaštiti potrošača, s tim da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost.

1.10. Tužitelj je naveo da sukladno odredbi čl. 323 st. 1 Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05 i 41/08, dalje u tekstu: ZOO), u slučaju ništetnosti ugovora, odnosno ugovorne odredbe, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora odnosno ugovorne odredbe.

1.11. Nadalje je naveo da sukladno odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a, kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, dok odredba stavka trećeg istog članka, određuje da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

1.12. Tužitelj je zaključno naveo da je tuženik temeljem nepoštene i ništetne odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu - o jednokratnoj naknadi za obradu kredita, naplatio 21. kolovoza 2008. od tužitelja iznos od 191,78 EUR (1.445,00 HRK), čime je tuženik jednostranim i protupravnim postupanjem stekao nepripadnu imovinsku korist u iznosu od 191,78 EUR, za koji iznos je umanjena imovina tužitelja; te da tužitelj stoga ima pravo na povrat tog iznosa.

1.13. Tužitelj je naveo da radi navedenog ovim tužbenim zahtjevom, temeljem odredbi čl. 1111. st. 1., i čl. 1115. ZOO-a, potražuje od tuženika isplatu onog što je primio odnosno više naplatio od tužitelja po osnovi ništetne odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu, sa zakonskom zateznom kamatom od dana plaćanja naknade pa do isplate.

1.14. Tužitelj na temelju naprijed izloženog, predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi da je ništetna odredba čl. 6. Ugovora o kreditu, koja glasi: Naknada: - za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 2,89% (slovima: dva cijela osamdesetdevet posto) od iznosa odobrenog kredita sukladno točki 6 Općih uvjeta, a naknada za prijevremeni povrat kredita sukladno točki 14 Općih uvjeta.", i da ista odredba ne proizvodi pravne učinke; te da se naloži tuženiku da tužitelju isplati iznos od 191,78 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 21. kolovoza 2008. pa do isplate; kao i da tuženik tužitelju naknadi troškove predmetnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da u cijelosti osporava osnovu tužbenog zahtjeva, s tim da je na pripremnom ročištu održanom 19. svibnja 2026. naveo da ne osporava visinu kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva, odnosno da ne spori da je od tužitelja 21. kolovoza 2008. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 191,78 EUR (1.445,00 HRK).

2.1. Tuženik je prvenstveno istaknuo prigovor zastare tužiteljeve tražbine. Naveo je da je zastarni rok u vezi tužiteljevog potraživanja opći zastarni rok od pet godina od dana stjecanja u svezi kojeg tužitelj potražuje isplatu, te da je stoga, s obzirom da je naknadu za obradu kreditnog zahtjeva po osnovi čl. 6. Ugovora o kreditu stekao 21. kolovoza 2008., a tužbeni zahtjev je podnesen 5. ožujka 2026., protekao rok od pet godina od kada je tuženik stekao uplatu predmetnog iznosa naknade od strane tužitelja, iz čega proizlazi da je u pogledu istoga nastupila zastara tužiteljeve tražbine.

2.2. Tuženik je prigovorio i vrijednosti predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi, navodeći da je ista suviše visoko određena, uzimajući u obzir da se tužbom potražuje isplata iznosa od 191,78 EUR, a da je tužitelj kao vrijednost predmeta spora označio iznos od 1.518,79 EUR. Naveo je da premda se tužba odnosi na deklaratorni i kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva, da je deklaratorni zahtjev koji se odnosi na utvrđenje ništetnosti čl. 6. Ugovora o kreditu, nužna pretpostavka za kondemnatornu presudu, te da se stoga iznos vrijednosti predmeta spora treba odrediti samo po kondemnatornom dijelu tužbenog zahtjeva, koji se odnosi na isplatu iznosa od 191,78 EUR. Tuženik se pri tom pravnom stajalištu pozvao i na sudsku praksu iz odluka: Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Revr-774/2005-2 od 13. prosinca 2005., Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Revr-475/2008-2 od 27. listopada 2008., Županijskog suda u Varaždinu, poslovni broj GŽ-1608/2016-2 od 10. studenog 2017., i Županijskog suda u Osijeku, poslovni broj GŽ-780/2025-2 od 16. travnja 2025.

2.3. Tuženik je nadalje naveo da za utvrđenje ništetnom određene ugovorne odredbe kumulativno moraju biti ispunjeni sljedeći uvjeti: da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva, te da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

2.4. Tuženik je naveo da čl. 6. Ugovora o kreditu jasno propisuje da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, pri čemu je iznos naknade za odobrenje kredita jasno i razumljivo izražen u postotku od 2,89% od iznosa kredita. Smatra da je ta odredba u Ugovoru o kreditu jasno postavljena i smještena na vidljivo mjesto, dakle da je jasna i uočljiva, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama koji bi bili napisani manjim slovima ili uključeni u fusnotu.

2.5. Tuženik je naveo da je postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu bilo uvriježeno u praksi banaka, te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanje predmetne naknade. Naveo je da tužitelj nije potkrijepio niti jednim dokazom tvrdnju da se o spornoj odredbi Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, niti da je pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja.

2.6. Tuženik je nadalje naveo da su svi ugovori o potrošačkom kreditu koje sklapa ili je sklopio s korisnikom kredita, prilagođeni individualnim okolnostima tog korisnika, te da se ugovori o kreditu između različitih korisnika kredita razlikuju po ključnim faktorima kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, rok vraćanja i drugi uvjeti.

2.7. Nadalje je naveo da je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive Vijeća Europske unije 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. (dalje u tekstu: Direktiva) čiji tekst je inkorporiran Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo, propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Naveo je da Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda Europske unije kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla, potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Naveo je da je odredbom čl. 83. ZZP/03 propisano da će sud prilikom ocjene poštenosti određene ugovorne odredbe uzeti u obzir prirodu robe ili usluge koja je predmet ugovora, sve okolnosti koje su prethodile i koje su pratila sklapanje ugovora, druge ugovorne odredbe te, ukoliko postoji, drugi ugovor koji se odnosi na ugovor koji se ocjenjuje i koji predstavlja glavni ugovor. Naveo je da iz navedenog proizlazi da kako Direktiva, tako i ZZP/03, utvrđuju kriterije na temelju kojih se ocjenjuje poštenost ugovorne odredbe, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju nužno razmotriti informacije koje su tužitelju kao potrošaču bile dostavljene, kao i okolnosti koje su postojale prije i tijekom sklapanja Ugovora o kreditu.

2.8. Tuženik je naveo da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknada za obradu i osiguranje kredita, te da nema ikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj je tuženik imao pravo na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u svezi Ugovora o kreditu.

2.9. Tuženik je naveo da se iz sadržaja Ugovora o kreditu jasno može zaključiti da se u pogledu odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu ne radi o prikrivenoj odredbi, već o izričitim, jasno vidljivim i konkretno (u postotku) definiranim uvjetima, kao i da je tužitelj, nakon što je pročitao Ugovor o kreditu i upoznao se s njegovim uvjetima, imao potpunu mogućnost odlučiti hoće li sklopiti isti ili od njega odustati.

2.10. Tuženik se u prilog svojim tvrdnjama o neosnovanosti tužbenog zahtjeva poziva na sudsku praksu iz odluka: Županijskog suda u Splitu, poslovni broj GŽ-1215/2020 od 24. veljače 2021. i Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022.

2.11. Tuženik radi izloženog predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan i obveže tužitelja na plaćanje prouzročenih parničnih troškova tuženiku, zajedno s pripadajućom zateznom kamatom po stopi sukladno odredbi čl. 29. ZOO-a, tekućom od dana donošenja presude u ovom predmetu.

3. Tužitelj se u podnesku od 16. travnja 2026. očitovao na tuženičke navode iz odgovora na tužbu, navodeći da su svi prigovori tuženika iz odgovora na tužbu pravno i činjenično neosnovani, te protivni pozitivnim propisima Republike Hrvatske.

3.1. Tužitelj je glede tuženičkog prigovora u pogledu vrijednosti predmeta spora, naveo da u predmetnoj tužbi osim isplate iznosa od 191,78 EUR, traži i utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu u pogledu naknade za obradu kredita. Tužitelj je istaknuo da se u ovoj pravnoj stvari dokazi izvode prvenstveno u pogledu deklaratornog zahtjeva, a podredno u pogledu zahtjeva za isplatu, odnosno da se dokazi izvode vezano za više tužbenih zahtjeva. Naveo je da stoga vrijednost spora u predmetnom postupku čini deklaratorni dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 1.327,01 EUR i kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 191,78 EUR, što čini vrijednost predmeta spora koja je određena prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva,

u ukupnom iznosu od 1.518,79 EUR, a sve sukladno odredbama čl. 35. i čl. 37. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje u tekstu: ZPP). Tužitelj se u prilog navedenog pozvao i na sudsku praksu iz odluka: Županijskog suda u Splitu, poslovni broj GŽ-2796/2024 od 19. ožujka 2025., i Županijskog suda u Rijeci, poslovni broj GŽ-768/2024 od 10. travnja 2025.

3.2. Tužitelj je u odnosu na tuženikov prigovor zastare predmetne tražbine naveo da se u ovoj pravnoj stvari radi o tužbi radi utvrđenja ništetnosti za koju nema propisanog zastarnog roka. Tužitelj se pri tome pozvao na odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj U-III-3202/2023 i broj U-3204/2023. od 13. i 14. lipnja 2024., u kojima su odbijene ustavne tužbe Zagrebačke banke d.d., te je potvrđen stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske da utvrđenjem ništetnosti, potrošač (u ovom slučaju tužitelj) ima pravo na obeštećenje i nije u zastari potraživanja, i da mu zastarni rok počinje teći tek pravomoćnim utvrđenjem ništetnosti.

3.3. Tužitelj je također osporio i tuženikove navode iz odgovora na tužbu da je sporna odredba Ugovora o kreditu dopuštena i jasna; te je tužitelj naveo da se radi o nedozvoljenoj i ništetnoj odredbi, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja uzrokuje veliku neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, a kako je to pobliže naveo u podnesenoj tužbi. Tužitelj se pritom pozvao i na presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-673/2023 od 13. veljače 2024., Revd-1601/2024 od 30. travnja 2024. i Rev-1051/2023 od 3. travnja 2024., navodeći da je u istima utvrđeno da su nepoštene i ništetne "ugovorene" naknade za obradu kredita, te da se moraju vratiti potrošaču koji to tužbom zatraži, uz obračun zateznih kamata.

3.4. Tužitelj je ujedno naveo da mu je odredbom čl. 6. Ugovora o kreditu, suprotno načelu savjesnosti i poštenja nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, koja kao takva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane, u odnosu na banku-trgovca kao druge ugovorne strane, te da je to suprotno temeljnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zlouporabe prava.

3.5. Tužitelj je naveo da prema Zakonu o zaštiti potrošača teret dokaza da se o spornoj odredbi čl. 6. Ugovora o kreditu pregovaralo, leži u konkretnom slučaju na tuženiku kao trgovcu budući je riječ o potrošačkom ugovoru koji je tipski i unaprijed pripremljen od tuženika, kao i da tuženik u odgovoru na tužbu nije predložio ikakav dokaz kojim bi dokazivao da se o predmetnoj spornoj ugovornoj odredbi pregovaralo. Naveo je da je tuženik odredbom čl. 6. Ugovora o kreditu obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, odnosno od čega se isti sastoji, u kojem konačnom iznosu, niti zašto je baš određena naknada u navedenom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. ZOO-a.

3.6. Tužitelj je također naveo da s obzirom da je tuženik u Ugovor o kreditu uglavio nepoštenu odredbu o ulaznoj naknadi, da je tuženik nepošten stjecatelj i da sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a predmetnu naknadu mora vratiti zajedno sa zakonskom zateznom kamatom.

3.7. Tužitelj je zaključno naveo da je odredbom čl. 3. Direktive propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju

neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st.1.) i da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Nadalje, da je isti pravni stav zauzeo i Sud Europske unije u presudama donesenim u predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive, te u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19, koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita. Tužitelj je istaknuo da ništetnost sporne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi i iz odredbi čl. 81. i 82. ZZP/03, kojima je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; kao i da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog, standardnog ugovora trgovca.

4. U predmetnom postupku provedeni su slijedeći dokazi: uvidom u Ugovor o kreditu, uvidom u otplatnu tablicu, uvidom u mišljenje prof. dr. sc. Marka Baretića i prof. dr. sc. Aleksandre Maganić, te saslušanjem tužitelja.

5. Na temelju provedenih dokaza, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u smislu odredbe čl. 8. ZPP-a, ocjena je suda da je tužiteljev tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Među strankama u predmetnom postupku nije sporno da su tužitelj i tuženik zaključili Ugovor o kreditu, temeljem kojeg ugovora je tužitelju kao korisniku kredita odobren nenamjenski kredit u iznosu od 50.000,00 HRK (6.636,14 EUR), sa rokom otplate od osamdeset četiri mjeseca.

6.1. Među strankama nije sporna visina kondemnatornog tužbenog zahtjeva, odnosno nije sporno da je tuženik po osnovi odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu naplatio od tužitelja 21. kolovoza 2008. iznos od 191,78 EUR (1.445,00 HRK) na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva, što je iznosilo 2,89% od iznosa odobrenog kredita.

7. Među strankama je u predmetnom postupku sporno je li ništetna i bez pravnog učinka odredba čl. 6. Ugovora o kreditu, koja glasi: "Naknada: - za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 2,89% (slovima: dva cijela osamdesetdevet posto) od iznosa odobrenog kredita sukladno točki 6 Općih uvjeta, a naknada za prijevremeni povrat kredita sukladno točki 14 Općih uvjeta."

7.1. Sporno je i ima li tužitelj pravo na povrat odnosno isplatu iznosa od 191,78 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 21. kolovoza 2008. pa do isplate, a koji iznos je tuženik naplatio od tužitelja po osnovi naprijed navedene naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

7.2. Sporno je među strankama i je li nastupila zastara tužiteljeve tražbine, te je sporna i vrijednost predmeta spora koju je naznačio tužitelj.

8. Sud je u skladu s odredbama čl. 37. st. 1. ZPP-a, i čl. 19. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj: 118/18 i 51/23, dalje u tekstu: ZSP), na pripremnom ročištu održanom 19. svibnja 2026. prihvatio i odredio vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi, u iznosu od 1.518,79 EUR; iz razloga što se tužba sastoji više tužbenih zahtjeva, i to deklaratornog tužbenog zahtjeva za koji se prihvaća da vrijednost predmeta istoga iznosi 1.327,01 EUR, te kondemnatornog tužbenog zahtjeva u iznosu od 191,78 EUR, što zbrojeno iznosi 1.518,79 EUR. O takvom načinu računanja vrijednosti predmeta spora postoji i identična sudska praksa izražena primjerice u pravomoćnoj presudi Općinskog građanskog suda u Zagrebu

poslovni broj P-1541/2023-12 od 22. veljače 2024. koja je potvrđena presudom Županijskog suda u Rijeci poslovni broj GŽ-768/2024-3 od 10. travnja 2025.

9. Tuženikov prigovor zastare predmetne tražbine nije osnovan. Odredbom čl. 328. ZOO-a, propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, a prema pravnom shvaćanju izraženom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održanoj 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2), zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da se odluka suda u pogledu predmetne tužbe odnosi na deklaratorni tužbeni zahtjev u pogledu utvrđenja ništetnosti odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu, te kondemnatorni tužbeni zahtjev koji kao posljedica proizlazi iz utvrđenja ništetnosti naprijed navedene ugovorne odredbe; glede predmetne tužbe nije niti počeo teći zastarni rok, odnosno nije po osnovi zastare prestalo pravo tužitelja iz predmetnih tužbenih zahtjeva.

10. U odnosu na spornu činjenicu pitanja ništetnosti odredbe točke 6. Ugovora o kreditu, sud je primijenio odredbe Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/07 i 125/07, dalje u tekstu: ZZP/07), koji zakon je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu (21. kolovoza 2008.).

10.1. Odredbom čl. 96. st. 1. ZZP/07, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom čl. 96. st. 2. ZZP/07, propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Odredbom čl. 96. st. 3. ZZP/07, propisano je da ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Odredbom čl. 96. st. 4. ZZP/07, propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10.2. Odredbom čl. 98. ZZP/07, propisano je da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

10.3. Odredbom čl. 102. st. 1. ZZP/07, propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a odredbom čl. 102. st. 2. ZZP/07, propisano je da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

11. Vijeće Europskih zajednica donijelo je Direktivu (o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima), čija je svrha uskladiti zakone i druge propise država članica koji se odnose na nepošteno odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača (čl. 1. Direktive).

11.1. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Odredbom čl. 3. st. 2. Direktive propisano je da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u

kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Činjenica da se o određenim aspektima neke odredbe ili o nekoj određenoj odredbi pregovaralo ne isključuje primjenu ovog članka na ostatak ugovora ako opća ocjena ugovora ukazuje na to da se ipak radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru. Kad god prodavatelj robe ili pružatelj usluga izjavi da se o nekoj standardnoj odredbi pojedinačno pregovaralo, teret dokaza je na njemu. Odredbom čl. 6. st. 1. Direktive propisano je da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu, nepoštena odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredaba. U pogledu navedenog, svoje stajalište izrazio je i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/1998 do C-244/1998.

11.2. Odredbom čl. 4. st. 1. Direktive propisano je da ne dovodeći u pitanje članak 7. Direktive, nepoštenost ugovorne odredbe procjenjuje se tako da se u obzir uzimaju priroda robe ili usluga na koje se ugovor odnosi u vrijeme kada je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora ili nekog drugog ugovora o kojem on ovisi. Odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano je da procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi se na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Odredbom čl. 7. st. 1. Direktive propisano je da u interesu potrošača i tržišnih konkurenata države članice osiguravaju da postoje primjerena i djelotvorna sredstva za sprječavanje stalnog korištenja nepoštenih odredaba u ugovorima koji prodavatelji robe i pružatelji usluga sklapaju s potrošačima.

11.3. U presudi Suda Europske unije, poslovni broj C-26/2013, od 30. travnja 2014., navedeno je da čl. 4. st. 2. Direktive treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva; što bi u predmetnom slučaju značilo da su tužitelju kao potrošaču sve odredbe Ugovora o kreditu trebale biti objašnjene na jasan i transparentan način, tako da je tužitelj kao potrošač na temelju jasnih, točnih i razumljivih kriterija mogao predvidjeti sve ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz svih ugovornih odredbi, pa tako i u vezi sporne odredbe Ugovora o kreditu.

11.4. Stajališta Suda Europske unije u tumačenju i primjeni Direktive jasno naglašavaju važnost obavješćavanja potrošača prije sklapanja ugovora o svim ugovornim uvjetima i njihovim posljedicama. Takvo obavješćavanje od bitne je važnosti za potrošača jer će samo na temelju prethodne, potpune i razumljive obavijesti potrošač biti u situaciji razumno shvatiti i predvidjeti posljedice i ekonomske učinke koje za njega može imati sklapanje ugovora s takvim ugovornim odredbama.

11.5. Praksa Suda Europske unije iz predmeta poslovni broj C-26/2013 od 30. travnja 2014., odraz je ustaljenog stajališta da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na poduzetnike (u predmetnom slučaju banku), kako u pogledu pregovaračke snage tako i u pogledu razine obaviještenosti, odnosno položaja koji vodi do pristanka na uvjete koje je poslovni subjekt prethodno sastavio, bez mogućnosti potrošača da utječe na njihov sadržaj. Upravo zbog tog slabijeg položaja potrošača, Direktiva obvezuje države članice da propišu mehanizam koji će osigurati da bilo koja ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo može biti podvrgnuta ispitivanju kako se bi se ocijenilo je li eventualno nepoštena. U hrvatskom zakonodavstvu ta materija je prvenstveno regulirana odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

12. Tužitelj je prilikom provođenja dokaza njegovim saslušanjem na ročištu za glavnu raspravu održanom 9. lipnja 2026., iskazao da mu je 2008. bio potrebit nenamjenski kredit u iznosu od tadašnjih 50.000,00 HRK (6.636,14 EUR), te da je radi ishođenja tog kredita otišao u poslovnicu Hrvatske poštanske banke u Vinkovcima, i tamo djelatniku banke rekao kakav kredit mu je potrebit, te da je dogovorio i rok otplate kredita. Iskazao je da mu je djelatnik banke potom rekao da će mu kredit biti pripremljen za nekoliko dana, te da je potom kad su ga pozvali iz banke ponovno došao u tu poslovnicu, gdje ga je čekao pripremljeni ugovor o nenamjenskom kreditu (Ugovor o kreditu). Iskazao je da je kredit potom potpisao u poslovnici banke, te da mu je nakon toga isti i isplaćen. Iskazao je da mu prilikom dogovaranja predmetnog kredita i prije potpisivanja Ugovora o kreditu, nije od strane djelatnika banke išta predloženo o naknadi za obradu kredita. Iskazao je da kada je došao po pripremljeni Ugovor o kreditu, da mu je prije potpisivanja isti predložen, te da ga je pročitao, ali da odredbu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i naknadi za prijevremeni povrat kredita nije posebno zamijetio odnosno da mu nije bilo niti jasno što znače te naknade, jer da mu to nije itko objasnio. Iskazao je da mu je prilikom čitanja i potpisivanja Ugovora o kreditu bilo prvenstveno važno da ostvari potrebiti kredit, te da je tako pažnju prvenstveno obratio na iznos kredita i rok otplate istoga. Iskazao je da nije znao da će mu prilikom ishođenja kredita biti naplaćena naknada za obradu istog. Iskazao je da kada je primio kreditna sredstva, da je uočio da su ona umanjena za određeni iznos, no da mu niti tada nije bilo jasno zbog čega su ista bila umanjena za određeni iznos.

12.1. Tužitelj je na upit svoje punomoćnice iskazao da su kreditna sredstva koja je ostvario po osnovi Ugovora o kreditu, utrošena za ishođenje građevinske dozvole i nabavu građevinskog materijala za građenje kuće, te da u vrijeme ishođenja predmetnog kredita nije bio obrtnik, te da nije imao ikakvu firmu.

12.2. Tužitelj je na upit punomoćnice tuženika da li se obratio banci kada je uočio da su mu kreditna sredstva koja su mu isplaćena po osnovi Ugovora o kreditu isplaćena u manjem iznosu od onog na koji je glasio kredit, iskazao da se tada nije obratio banci, jer nije niti razumio zbog čega su mu isplaćena nešto manja kreditna sredstva, te da mu je kredit bio potrebit pa da nije zbog toga išao ponovno u banku.

13. Iskaz tužitelja je po ocjeni ovog suda bio uvjerljiv, iskren, jasan i nedvosmislen, bez uočenih elemenata neodlučnosti ili kontradiktornosti, te mu sud stoga u cijelosti poklanja vjeru.

13.1. Iz iskaza tužitelja proizlazi utvrđenje suda da tužitelj prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije imao priliku i mogućnost pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi čl. 6. Ugovora o kreditu, koja odredba je bila unaprijed formulirana, te da stoga tužitelj nije imao mogućnost niti utjecati na njezin sadržaj.

14. Odredbom čl. 295. st. 1. ZOO-a propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva. Odredbom čl. 295. st. 2. ZOO-a, propisano je da opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

15. Na temelju iskaza tužitelja i uvida u Ugovor o kreditu, a napose njegovu odredbu čl. 6., ocjena je suda da je odredba čl. 6. Ugovora o kreditu bila unaprijed formulirana od strane tuženika, kao sastavni dio standardnog ugovora o dugoročnom nenamjenskom kreditu, odnosno da je činila dio općih uvjeta ugovora sadržanih u formalnom (tipskom) Ugovoru o kreditu; te da zbog toga tužitelj nije imao utjecaj na njezin sadržaj.

16. Pri tome valja navesti da tuženik, na kojemu je na temelju odredbe čl. 96. st. 4. ZZP/07-a, teret dokaza o istome, nije dokazao da se o spornoj odredbi čl. 6. Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem prilikom zaključivanja Ugovora o kreditu.

17. S obzirom da se po utvrđenju suda o spornoj odredbi čl. 6. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, te da tužitelj nije imao ikakvu mogućnost utjecaja na njezin sadržaj, kao i da je od tužitelja po osnovi iste nesporno naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 191,78 EUR (1.445,00 kn) 21. kolovoza 2008.; ocjena je suda da je sporna ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

17.1. Tužitelj pri tome nedvojbeno ima status potrošača, budući da je po osnovi Ugovora o kreditu tužitelj, koji u vrijeme realizacije Ugovora o kreditu nije bio obrtnik ili vlasnik neke firme, ishodio kreditna sredstva koja su mu bila potrebna za ishođenje građevinske dozvole i nabavu građevinskog materijala za građenje obiteljske kuće; a odredbom čl. 3. toč. 1. ZZP/07, propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja.

18. Sporna odredba čl. 6. Ugovora o kreditu se stoga na temelju odredbe čl. 96. st. 1. ZZP/07, smatra nepoštenom, te je kao takva na temelju odredbe čl. 102. st. 1. ZZP/07 ništava.

19. Odredbom čl. 323. st. 1. ZOO-a, propisano je da u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili se narav onog što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

19.1. Odredbom čl. 1111. st. 1. ZOO-a propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakona, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Odredbom čl. 1111. st. 2. ZOO-a propisano je da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Odredbom čl. 1111. st. 3. ZOO-a propisano je da obveza vraćanja, odnosno naknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

20. S obzirom da je tijekom postupka utvrđeno da je sporna odredba čl. 6. Ugovora o kreditu ništetna, tuženik je na temelju odredbe čl. 323. st. 1. i odredbi čl. 1111. ZOO-a, dužan tužitelju vratiti novčani iznos od 191,78 EUR (protuvrijednost iznosa od 1.445,00 kn), koji je primio odnosno naplatio od tužitelja na temelju odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu, za obradu kreditnog zahtjeva.

21. Tuženik je u skladu s odredbama čl. 29. st. 1. i st. 2. ZOO-a, dužan tužitelju naknaditi i potraživanu zateznu kamatu, koja po osnovi odredbe čl. 1115. ZOO-a, teče od dana kada je od tužitelja naplaćena sporna naknada i kada je tuženik, kao po ocjeni suda iz naprijed izloženih razloga nepošteni stjecatelj, stekao naplaćeni iznos naknade (191,78 EUR), odnosno kako to tužitelj potražuje od 21. kolovoza 2008. pa do isplate.

22. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, te je sukladna vrijednosti predmeta spora i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23, dalje u tekstu: OT). Tužitelju je tako priznat potraživani trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 981,55 EUR, a koji se odnosi na slijedeće radnje: za sastav tužbe u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7.1. i Tbr. 54. OT-a), za sastav obrazloženog podneska

od 16. travnja 2026. kojim se tužitelj očitovao na navode iz odgovora na tužbu, u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8.1. i Tbr. 54. OT-a), za zastupanje tužiteljevog punomoćnika na pripremnom ročištu održanom 19. svibnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), za zastupanje tužiteljevog punomoćnika na ročištu za glavnu raspravu održanom 9. lipnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), te za pristup tužiteljevog punomoćnika na ročište za objavu presude 22. srpnja 2026. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9.3. i Tbr. 54. OT-a). Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR, i sudske pristojbe na presudu u iznosu od 55,00 EUR.

22.1. Tužitelju je na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, na dosuđeni parnični trošak dosuđena i potraživana zatezna kamata, koja teče od dana donošenja odluke o trošku pa do isplate.

23. Zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 776,55 EUR, odbijen je kao neosnovan u cijelosti, u skladu s odredbom čl. 154. st. 1. ZPP-a, iz razloga što je tuženik u cijelosti izgubio parnicu.

24. Radi izloženog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Županji 22. srpnja 2026.

Sudac
Tomislav Juzbašić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od petnaest dana. Žalba se podnosi ovome sudu u pisanom obliku, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

O tom obavijest:

1. Tužitelj po punomoćnici Gordani Šibenik, odvjetnici iz Županje.
2. Tuženik po punomoćniku Jurici Barbariću, odvjetniku iz Vinkovaca.

Broj zapisa: **9-3088b-18fa7**

Kontrolni broj: **0d38e-7da0b-d4cbc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.